

Petr Schnur: Francouzská tragédie - Islámské prokletí

- CZ24 News | 12. listopadu 2020

FRANCIE: Petr Schnur se zamýšlí nad nedávnými událostmi ve Francii a neochotou francouzských vůdců revidovat zahraničně-politické směřování země.

Francie těchto dnů nenachází klidu. Koronavirus sice osvobodil prezidenta Macrona a jeho vládu od žlutých vest, nikoliv ale od stále problematictějšího vztahu mezi Francií a islámem. Islamističtí „mstitelé“ se znovu objevili na scéně a člověk by mohl doufat, že vraždy v [Paříži](#) a [Nice](#) konečně vyprovokují u zodpovědných politických míst kritickou reflexi vnitřní i zahraniční politiky; mnozí pozorovatelé tvrdí, že již dávno odbila dvanáctá. Nynější situace odhaluje v celé své nahotě rysy francouzské tragédie, vyplývající především v oblasti zahraniční politiky z diskrepance mezi veřejně hlásanými republikánskými hodnotami a reálnou politikou Paříže.

Krátce po atentátu se francouzský prezident nechal slyšet, že Francie provede zpětný úder. Zde se v první řadě se vnučuje otázka, jak a komu chce Macron ránu vrátit. Islamistickým „rebelům“ v Sýrii, které Francie a další západní země doposud podporovaly? Chtěl by snad vrátit čas o devět let nazpět a namísto libyjského vojska bombardovat oddíly magrebské al-Kajdy? Krátce po své inauguraci sice označil zničení Libye za velkou chybu, což mu ovšem nebránilo pokusit se o totéž v Sýrii. Více než 5 000 francouzských vojáků operuje v Mali a okolních zemích. Jejich prvořadým úkolem ovšem není boj s al-Kajdou, ale pojištění francouzských zájmů v Sahelu.

Nejúčinnější odvetnou ránou islamistickému terorismu by bylo zastavení politické, ekonomické a vojenské spolupráce s diktátorskými režimy Arabského poloostrova, které sekularismus a laicismus ztotožňují s ďáblem. Logickým důsledkem tohoto kroku by byl odklon od politické pohádky o „rebelech“ a zastavení veškeré podpory těm hrdlořezům, jejichž nenávisť k Assadovi postačila Západu jako demokratická legitimace.

Přitom tato odrůda teroru není ve Francii nic nového, Sarkozy, Hollande a Macron museli vědět, kdo

je jejich spojencem proti Kaddáfímu a Assadovi. Již v roce 1995 se v Paříži odehrála série [bombových](#) atentátů, rok 2015 zažil atentát na [redakci](#) časopisu *Charlie Hebdo* a [masakr](#) v Bataclanu. O rok později bylo na řadě právě jihofrancouzské město Nice, kde v den státního svátku republiky [zabíjel](#) islamista kamionem. A to jsou jen ty nejspektakulárnější události.

Budiž zopakováno: nic z toho nepřimělo francouzské vůdce k revizi zahraničně-politického kurzu. O to víc se dá předpokládat, že vláda utáhne opratě republikánským svobodám uvnitř Francie. Konkrétní podobu naznačil starosta města Nice [Christian Estrosi](#) v [rozhovoru](#) s deníkem *Die Welt*. Ten by chtěl podle vlastních slov z každého Francouze udělat „strážce“, jednotlivé body jeho řešení vypadají takto: zrušení anonymity v sociálních médiích, zavedení digitálního systému rozpoznávání obličejů, včetně plošného dohledu prostřednictvím videokamer.

A potenciálně nebezpečná individua musí být prý minimálně zbavena sociálních a občanských práv. A jak toho všeho dosáhnout? Pan starosta navrhuje „zamyslet se nad některými body Ústavy“ a zavést „jiný druh společenského pořádku“. I v tomto případě ani slovo pokání, ani jedna zmínka na adresu destruktivní, farizejské politiky Paříže v severní Africe a na Blízkém Východě. Ani slovo soucitu s oběťmi stejného fanatismu mezi syrskými křesťany, alavity a „republikánskými“ sunnity. Vše podle obecně známého transatlantického stereotypu platného od útoku NATO na Jugoslávii 1999: generovat krizi, držet ji v chodu a „boj“ s jejími důsledky prodat jako řešení. A nic nevadí skutečnost, že tato „řešení“ postupně osekávají ústavní práva a svobody. V této souvislosti poznámka na okraj: Kosovo a muslimská část Bosny dnes platí za evropskou líheň militantního islamismu, i německá vláda [potvrdila](#) čilou aktivitu zejména saudskoarabských, emirátských a tureckých misí v obou zemích.

V čem tedy spočívá francouzská tragédie?

Tento druh výše popsané „diplomacie“ (sankce, bomby, migrace, boj s terorismem) se stal zaběhnutým stereotypem transatlantické diplomacie a nepředstavuje tedy francouzské specifikum. Francouzská tragédie jde hlouběji: spočívá v abdikaci na vlastní jedinečnou roli v evropské a světové politice, kterou někdy více, jindy méně praktikovala od dob Charlese de Gaulla. Jejím hlavním znakem byla nezávislost na USA a Velké Británii. Posledním prezidentem gaullistického typu byl Jacques Chirac, připomeňme jeho odpor proti anglo-americké invazi do Iráku 2003.

Nicolas Sarkozy a jeho nástupci plně zapojili Francii do transatlantického mainstreamu vedeného Washingtonem a Londýnem v naději na posílení vlastního globálního vlivu v jejich stínu. Realita ukazuje, že tato kalkulace je zrovna tak iluzorní jako naděje na německou „pomoc“ při instrumentalizaci EU k vlastnímu prospěchu.

Tyto strategie Francii neposílily, ba naopak. Z americké perspektivy není Francie ničím jiným než vítaným „ochotným koaličníkem“, který se v konečném dělení kořisti musí zařadit do fronty. A Německo? Realita je poněkud jiná: ekonomická síla SRN znamená politický vliv, který francouzskou iluzi o „zkroceném“ Německu přinejmenším relativizuje. Tak například zatímco Merkelová odmítla Sarkozyho plán na ustavení Středozevní unie mezi EU a Magrebem, nechala se Francie Berlínem vtáhnout jak do antijugoslávské (a později antisrbské) politiky, tak na ukrajinský „Majdan“.

Jednou z reakcí francouzské vlády na krvavé činy v Paříži a Nice byl zákaz turecké ultranacionalistické organizace Šedých vlků. Navíc Macron na vlastní žádost telefonicky jednal s Vladimírem Putinem o boji s terorismem, o Ukrajině i o situaci kolem Náhorního Karabachu. Že by přece jen první signál změny kurzu směrem k pozitivní diplomacii v duchu pre-sarkozyovské Francie?

Macronovy dřívější realistické výroky na adresu Libye, Sýrie a NATO nebo jeho požadavek konstruktivní politiky vůči Rusku se pokaždé ukázaly jako mlácení prázdné slámy. Příští měsíce ukáží, zda tento signál sleduje reálnou perspektivu, zda odstartuje změnu paradigmat zahraniční politiky. Bylo by na čase, neboť francouzská tragédie je zároveň tragédií evropskou.

Zdroj: <http://casopisargument.cz/>